

A NOITE E A ESTRELA (REFLEXIÓNS E PREGOS DE NADAL) LEMA: “Orballo nos acibros”

QUEN ESTO ESCRIBE PIDE UN CORAZÓN NOVO

Para falar contigo, meu Neniño,
dame a voz da fontela, branca e pura,
e un corazón sinxelo no camiño
de Belén, que é dos pobres a ventura.

Para falar contigo dáme a estrela
da Esperanza a brillar dentro do peito,
que eu levo a miña noite na fardela
para que a túa luz ma encha a feito.

Para falar contigo dos asuntos
deste mundo que agarda un tempo novo
no que o león e o año pazan xuntos,

en tanto que o home segue sendo un lobo
para o home, e o oficio de defuntos
afoga o meu cantar cando te trobo,

“MUNDA COR MEUM”, E ENCHE A MIÑA BOCA
COA PALABRA DO AMOR QUE Ó AMOR INVOKA.

VEN, SEÑOR

Estamos sós e é noite, doce Amigo,
e a penedos de xelo aferrollados,
anda o medo bruando nos tellados
e anda a morte petando no poxigo.

Choramos sen cesar, sen apouvigo,
sentímonos na vida desherdados,
sen cariño, sen lar e sen coidados,
sen xustiza, sen pan e sen abrigo.

Ven, dinos outra vez que temos casa
e que Deus é un pai moi garimoso,
arromba o noso medo, encende a brasa

que esmorece na foz do peito noso.
Dinos que todo o deste mundo pasa
e fica só o feito xeneroso.

BELÉN

Se pasas ó meu lado e non te vexo
ten piedade de min, porque ceguei
e esquecín a que é a túa única lei
e confundín o ouro co reflexo.

Porque hai tempo andaba ó teu axexo
agardando polo corcel dun rei
e nunca nun cabalo te albisquei,
camiñabas a pé con paso rexo

ou cun andar moi feble polas rúas,
sen leares unha estrela na fronte
nin a chave das noces na alxibeira.

Belén está onde hai persoas núas,
no espacio que abrangue o horizonte
ou da propia morada na soleira.

CORTA, XESÚS, AS MAPOULAS VERMELLAS

Chegaron anxos e deron a nova
cando xa a noite estaba demediada,
que o Rei da Paz, durmindo nunha cova
cinguía do amor a única espada.

Pero a fera no corazón se entoba
de toda a humanidade desvairada
e a guerra roe pola historia, loba
con furia de fatal fame atrasada.

Corta, Xesús, as mapoulas vermellas
que na terra se verten cada día,
coa túa espada de amor, e sexan rellas

as mans de cada home na porfía
de labrar a paz e enterrar as vellas
xenreiras deste mundo que agonía.

NON NOS DEIXES SER RICOS

Deitado nunhas pallas, meu Neniño,
da pobreza e a fame compañeiro
arrenegas do ouro e do diñeiro
porque fan este mundo máis mesquiño.

Que a ambición non nos colla en remuíño
e nos leve con ela ó seu lindeiro
onde reina a tristura e o baleiro,
porque alí o teu sol é velaíño.

Multiplica os pans e mais os peixes
dende as mans das persoas laboriosas
e que o ben lles florezza como as rosas.

Non digamos xamais “as cousas nosas”
mentres no mundo os pobres son a feixes:
non nos deixes ser ricos, non nos deixes.

FILLO DA TERRA

Foinos dada unha Terra ben vizosa,
estralante de forza e de beleza,
máis cravamos na pel da natureza
arreo a nosa pouta pezoñosa.

Xeme agora ferida e aínda amosa
un aquel de frescura e afouteza,
un pulo cara á vida, unha grandeza
frente ó escuro inimigo que a acosa.

Ouh, Neno de Belén, Fillo da Terra
e Irmán dos Homes que esta Terra cría,
detén a nosa man cando é que erra

e antepón a riqueza fuxidía
á saúde dun mundo que non berra,
pero sofre unha morte cada día.

NON PERMITAS QUE VOLVA DE BALEIRO

Busca traballo un home sen vagar
e cando chega a noite ten na meda
cal colleita madura todo o ar,
toda a rabia do mundo por moeda.

E matina que o seu valor é par
do que lle dá o mercado na almoeda
e daquela o vivir faise rodar

porque toda a esperanza estalle en veda.
Ouh, Fillo de Xosé o Carpinteiro,
o de berce cativo e proletario,
non permitas que volva de baleiro,

fai Ti que xurda un tempo solidario
para que cada home sexa herdeiro
do traballo das mans e dun salario.

OS QUE ERRARON O CAMIÑO

Puxeron toda a forza e a ansiedade
na procura do camiño da dita
e caeron na poza onde habita
un monstro que os azouta sen piedade.

Roeunos coma serpe a liberdade
que deveu para sempre xa maldita,
a súa xuventude foi proscrita
e só a noite lles queda por herdade...

...e Tí, Xesús, nacendo nos que axudan
a que a alba renaza clarexada,
alumando o camiño do regreso,

alentando a aqueles que se mudan
para unha nova vida esperanzada,
pero aínda non poden co seu peso.

EN GALEGO

Na nosa fala que moitos rexeitan
busco as palabras que son máis queridas,
para apousar coma pombas belidas
neses teus ollos que mil meles deitan.

E vexo ben canto te deleitan
cando eu as acho, ás veces perdidas,
polo desprezo e o tempo feridas,
que para Ti novamente se enfeitan.

Se Ti naceras galego, Rapaz,
teño seguro como falarías,
que en voz allea non foras capaz

de dirixirte á Virxe María.
Fala connosco, que o noso solaz
polos teus verbos de amor chegaría.

QUEN ESTO ESCRIBE NON SE ATREVE A ANAINAR Ó NENO

¿Como che hei eu cantar se te abanea
nos seus brazos a Virxe gloriosa,
a da voz tan belida que florea,
a da voz máis suave e harmoniosa?

¿Como che hei dicir: “ouh, ea, ea”,
irrompendo na fonte melodiosa
da túa nai, a quen Deus chamou graciosa
pola boca dun anxo en Galilea?

Durme, Neno Xesús, que xa che é hora;
durme, Neno Xesús, que eu non te arrolo
porque te ten a túa nai no colo.

Mais perdoa se nun anceio tolo
a voz se me tornase soñadora
e xunguise o cantar ó da Señora.

QUE NON LEVEN O TREN

Arrorró, meu Neniño de Belén,
arrorró, meu Neniño de Begonte,
e que che chegue o chucuchú do tren
mesturado coa cantiga da fonte.

Tenche un vaivén o tren, ten tal vaivén
para arrolar ós nenos que, consonte
vai camiñando pola vía, vén
Pedro Chosco baixando pola fronte.

Ó Belén de Begonte presuroso,
arrorró, fofofó, pi, chucuchús,
arrorró, fofofó, durme, Xesús.

Arrorró, fofofó, pi, chucuchús,
que non leven o tren, que o tren é noso,
para ir ver ó Neniño máis fermoso.

PRECISAMOS A VOZ DOS BELENISTAS QUE XA ESTÁN NA OUTRA BANDA PARA O CONCERTO DO NADAL

Con Francisco de Asís ides á liza
da ternura por altos corredores,
artellando mil xogos de cores
para enfeitar as casas de cortiza.

E abaixo o voso nome aromatiza
o Belén de Begonte coma flores
orballadas de alba, poboadores
xa do reino da Paz e da Xustiza.

Cantaredes connosco porque é a hora
de entoar o concerto da alegría
e a nosa voz é feble e cadora

esquecemos a música que guía
esta onda harmónica e sonora
á perfección total da melodía.